

Драги Александре, имењаче, јер Михаило у преводу значи: „Онај који би волео да се зове Александар, али, авај, ретроградни кум” ...

Елем, пишем ти и ја желећи да ти кажем- одлазим!

Далеко одавде, мислим од Београда, чак у Ниш, у тазбину, за зимски распуст, и не враћам се бар до половине фебруара!

Не жалим се ни на шта, рекох само да ти јавим јер знам колико те заболе за отворена писма овог типа!

Мислим, заболе те у души, јер знам да заиста чиниш све да Србија постане држава у којој ће свако моћи да живи од свог рада, и зато не разумем ове што одлазе „трбухом за крухом“, јер круха, вала, у изобиљу, ено пензионере не можеш ни сузавцем да истераш из контејнера, ко да су домаћини славе, то се навадило и осилило на три оброка ...

Тамо негде ће им, мисле, бити боље, а заборављају да си и ти као дечарац тежачио у једној лондонској гвожђари, жуљао те исцелитељске руке, имао сјајну каријеру као оштрач ексера али си одлучио да се вратиш родној грудни и овде тупиш!

